

Een reisje zal ons nooit vergeten,
 Met de boot op de Zuiderzee.
 Dat heeft ons toen wel erg gespeten,
 Maar die in schuitje zat moest mee.
 Wat zijn wij toen zeeziek geweest;
 Ook Heren maar de Dames 't meest.

Er werd besloten op die wijze
 Voortaan maar niet meer uit te gaan,
 Doch liever met het spoor te reizen
 Hoewel dat duurder kwam te staan.
 En daarom werd het inleggeld
 Op vijf en twintig cent gesteld.

Zo vlogen al die jaren henen
 In hartelijke gezelligheid
 En nu dat wij ons hier vereenen
 Word daar nog over uitgewijd
 Als dankbare herinnering
 Aan zulk een hechte vriendenkring.

Vijf zijn ons door den dood ontnomen;
 Dat zijn D. Nobel en zijn Ma
 En het geachte Echtbaar Koomen
 Benevens Willem Nobels ga.
 Maar zij die nog in leven zijn
 Die juichen op dit Echtfestijn.

Die danken met dit echtbaar mede
 Voor zooveel rijke zegening
 En brachten dit uit hun verleden
 Opnieuw in de Herinnering,
 Want schoon hun niets vergeten is,
 Het oude word daardoor weer fris.

Komt wenschen wij deez' Echtelingen,
 Dit waardig goede Huwlijkspaar,
 Om met hun die hun kroon omringen
 Te leven nog zo menig jaar.
 O ja! leeft jaren nog zoo voort,
 Door niets in uw geluk verstoord.

aangeboden door W. en P. Koster

De eerste ondertekenaar was Willem Koster, geboren te Bobeldijk op 26 februari 1841, de tweede zijn neef Pieter Koster te Bobeldijk, de grootvader van mijn vrouw.

De bruidegom overleed te Berkhout op 13 mei 1915, de bruid, die 92 jaar oud is geworden, op 18 oktober 1929 te Bobeldijk.

Naar ik vernam waren er vroeger meer van die „zangersrondjes”. Men studeerde daar de psalmen en gezangen in, welke de volgende